

AD Magazine

Algemeen Dagblad

27 september 2003

Praktisch wonen

*Handen uit de mouwen! Maak
zelf het interieur van je dromen*

FOTOGRAFIE: PAUL BARBERA · PRODUCTIE: FRANK VISSER

CREATIEVE CHAOS

Als kind bouwde hij met Lego steeds nieuwe objecten, van machines tot kastelen. In zijn huis wil Mike Latham dezelfde flexibiliteit. Elke dag een ander interieur.

OVER MANNEN IN DE LEEFTIJD VAN Mike Latham (26) hoor je vaak zeggen dat ze bang zijn zich te binden. Meestal heeft dit betrekking op relaties, maar Latham is bang zijn eigen meubels een vaste plek te geven. Hij is opgeleid tot architect en ontwerper, en creëerde in zijn eigen huis een omgeving waarin de plaats van bergruimten, kasten, werkplekken en zelfs kamers niet vast staan. "Ik wil alles kunnen verplaatsen. Altijd." Om te voorkomen dat zijn spulletjes vastgeroest raken, staat vrijwel alles in het huis op wielen.

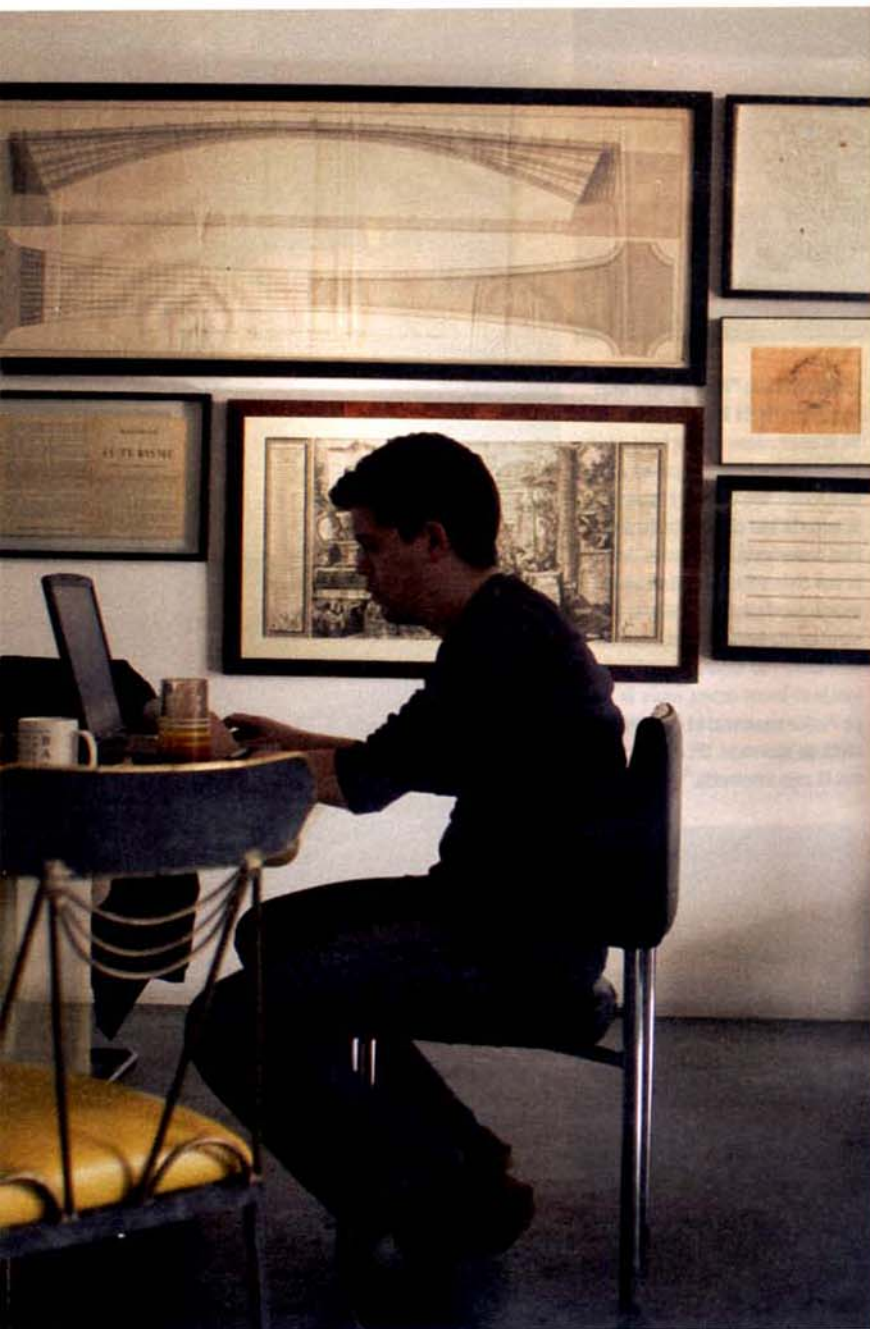
Als je het New Yorkse appartement binnenkomt, valt je oog meteen op een gigantische glazen 'doos' die van binnenuit verlicht wordt door fluorescerende lampen en waarin snoeren, fietsen en matrassen te zien zijn. Het is de logeerkamer, die hij vergeten was op te bergen. Geen probleem. Hij rolt kasten opzij, rijdt zijn werkplek (eveneens op zwenkwielen) weg om vervolgens de logeerkamer bij het raam te zetten.

De betonnen vloer van het voormalige fabriekspand kan met gemak de achttienhonderd kilo zware logeerkamer dragen. Mike Latham maakt alle objecten zelf. "Ik hou van doorzichtigheid", zegt hij wijzend op de kabels en buizen die zichtbaar door alle kamers van de 170 vierkante meter woonruimte lopen. "Ik hou van New York met de zichtbare infrastructuur van stalen bruggen en slecht geplaveide straten tot niet opgehaald huisvuil."

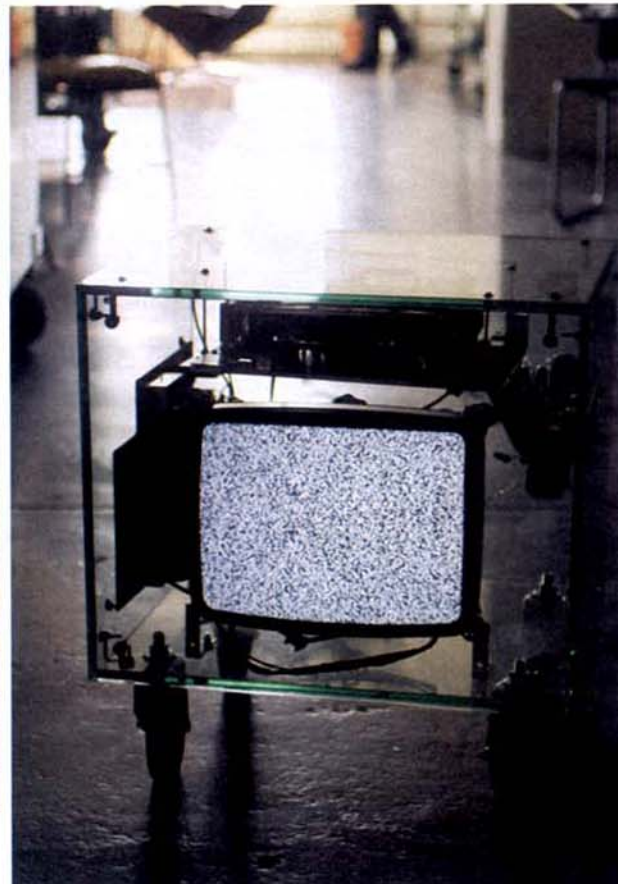
En privacy? "Glas kan veel privacy geven", zegt hij stellig. "De wanden kun je lakken of er een gekleurde coating op aanbrengen. De glazen kasten vul ik met kleren en boeken, dat geeft ook privacy." Naast de

MOEILJK: "Waarom zou ik de makkelijkste weg nemen?" Om tot zijn doel te komen speelt Mike Latham op serieuze manier met zijn jeugdhobby: Lego. Het hightech Lego Robotics Invention System gebruikt hij bij zijn research voor nieuwe ontwerpen. De nerveuze en gehelmzinnige Latham zou een erkend architect geworden zijn als hij zich niet had verzet tegen het systeem dat een afgestudeerd architect eerst nog eens drie jaar leerling-architect moet zijn.

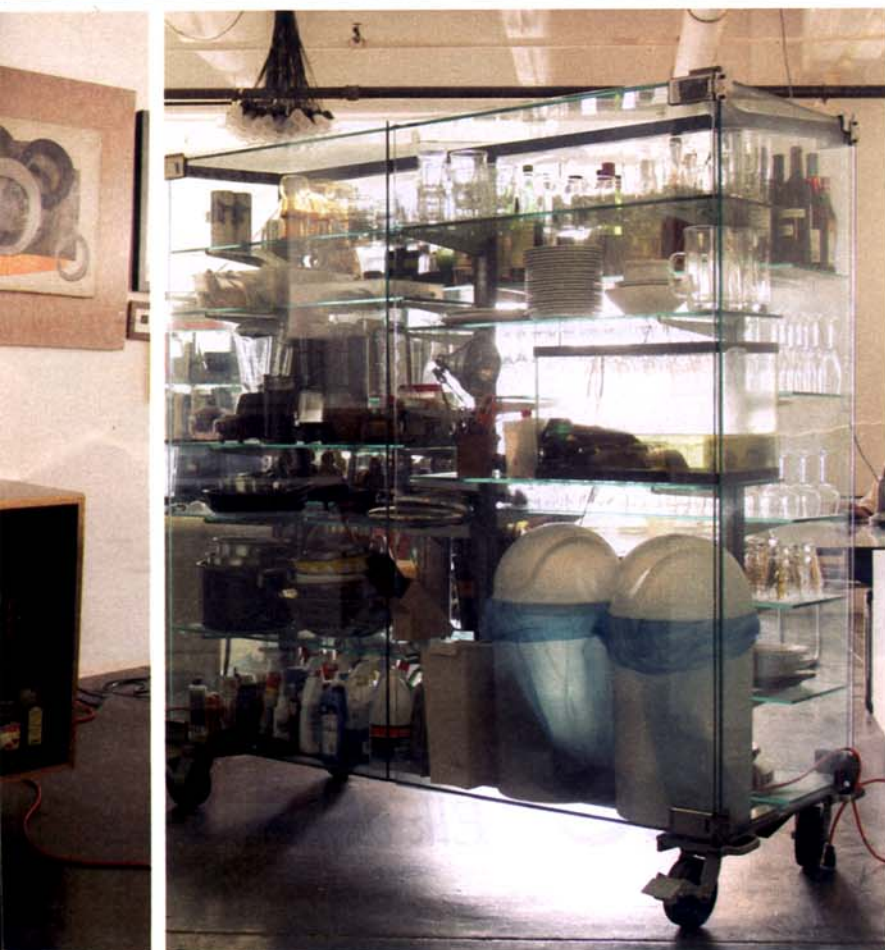
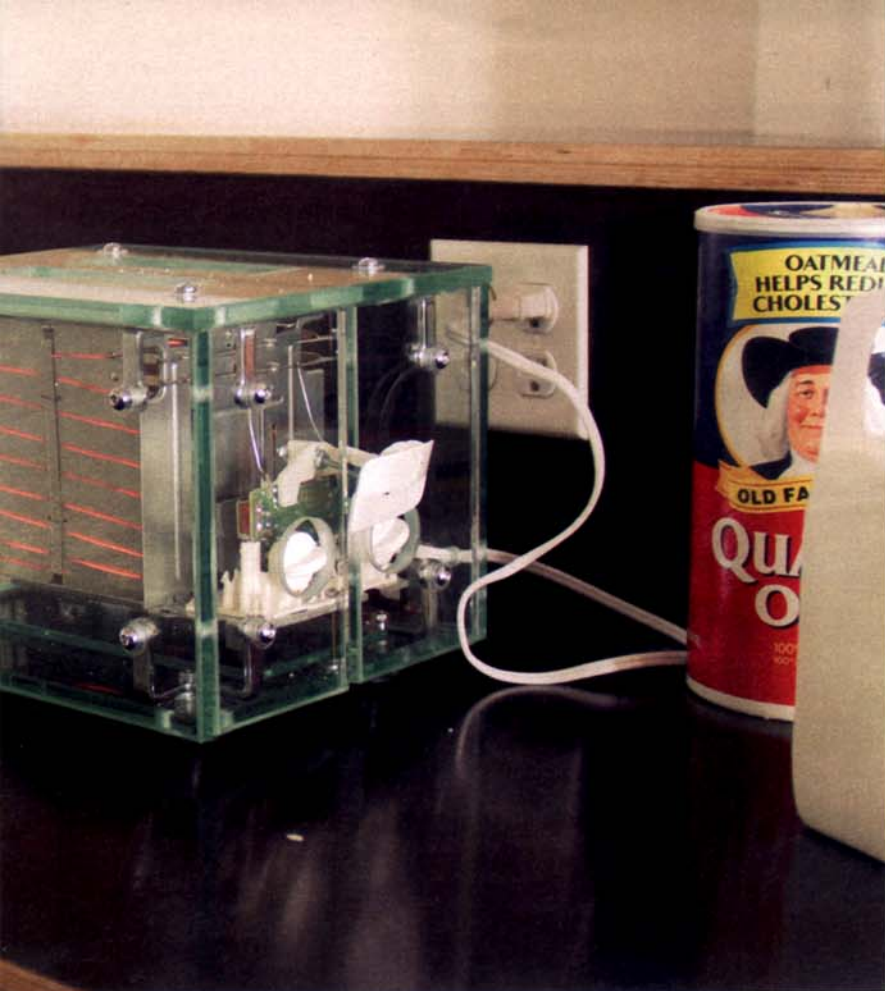

VERGANKELIJK: "Vanuit mijn raam kon ik het World Trade Center zien. Nu is daar alleen nog de brug naar Williamsburg en een lege plek aan de horizon. Ook de buurt waarin ik woon is aan constante verandering onderhevig. Het nieuwe SoHo is van chassidische winkeliers en avant-gardistische strebers. De straten zijn bezaaid met Japanse toeristen – op iedere straathoek kun je er kunst kopen, maar in de Poolse supermarkt hebben ze niets op voorraad. Uit die chaos put ik mijn inspiratie."

moderne, glazen meubels heeft Latham ook klassieke spullen, voor het contrast. Een bruinleren bank en een gelakte tafel van een gespannen geitenvel. Aan de muur abstracte voorstellingen en ingelijste ontwerpen.

De moderne meubels zijn een toonbeeld van eenvoud. Toch houdt Latham van complexiteit. "Instabiliteit vind ik interessant. Ook in dit huis. Waarom zou je alles vastleggen? Als kind speelde ik veel met Lego en kon iedere dag met dezelfde stenen iets nieuws bouwen. Eigenlijk doe ik dat nog steeds." Het is Latham allemaal om de creatieve chaos van de verandering te doen, om de complexiteit van beweging.

Na zijn opleiding tot architect aan Columbia University startte hij zijn eigen bedrijf - the (1999) Project - waarbij hij zich richt op kunst en techniek, binnenhuisarchitectuur en robottechnologie. Voor de vitrines, zoals hij zijn verrijdbare glazen kasten noemt, van twee bij twee meter vraagt hij tienduizend dollar, net als voor een glazen tafel met een televisiescherm in het midden. Dat zijn producten nog steeds niet als zoete broodjes over de toonbank gaan, begrijpt hij niet. "Mensen geven duizenden dollars uit aan eerste klas vliegtickets, maar voor een mooie kast of tafel hebben ze niet eens een paar duizend dollar over." —KEN GROSS